

Křížová cesta se svatými

Křížová cesta Ježíše Krista neskončila nikdy v r. 30 A.D., ale v církvi pokračuje dál – skrze ni, skrze nás...

1. Trest smrti (sv. Maxmilián Kolbe)

Z koncentráku utekl v zemi – všichni ostatní by mu to mohli přát, kdyby... každý desátý za to nebyl poslán na strašnou smrt vyhladováním. Jeden z uražených je zlomen. Má manželku, rodinu, pláče, že je už nikdy neuvidí... A tu se předje nic nečekaného, obdivuhodného. Ten, který je ušetřen, se nabízí místo toho nešťastníka. Blázen? Ne! Světec – o. Maxmilián, následník sv. Františka, který v praxi ukázal, že nejvyšší lásku má ten, kdo položí svůj život za své bratry...

Jak často si říkáme, že se máme rádi, že máme rádi Boha... Kam až je ochotna jít ta naše láska?

Ježíši na smrt odsouzený... smiluj se nad námi.

2. Přijetí kříže (Aniela Zelíková)

„Jsem tak šťastná, nikdy bych s nikým neměla...“ S těmito slovy umírala sedmnáctiletá Aniela z Napajedel, která dobrovolně přijala kříž těžké tuberkulózy a stala se živou smírnou obětí za zlo 2. svět. války. Prožívala obrovské utrpení a přesto nebo právě proto dožrála pro velikou radost. Tu dává Pán těm, kdo pochopili...

Chápeme i my, že bolest obětovaná s láskou přibližuje Kristu? Chápeme to i svým životem? V konkrétních případech?

Ježíši přijímající kříž...

3. První pád (sv. Ignác z Loyoly)

Bylo mu 30, když byl těžce zraněn v bojích u Pamplony a tento pád v jeho zajímavé a slibné kariéře znamená obrát v jeho dosavadním životě. Zanechává vojenského úřadu a stává se vojákem Božím, obráncem církve, obhájcem křesťanské víry. Pro Ignáce byl jeho pád znamením nového začátku – vzestupu.

Jak přijímáme své životní nezdary my? S výčitkami vůči sobě, druhým, Bohu anebo se srdcem otevřeným pro to, co nám chce Pán říci, k čemu nás skrze pád chce dovést?...

Ježíši poprvé padající pod křížem...

4. Maria (sv. Monika)

Jak asi musela trpět matka, která po léta doprovázela svého syna a později i vnuka modlitbou a stále se s nimi setkávala na jejich cestě k záhubě? Jak asi byla zkoušena její víra v Ježíšova slova – prostě a bude vám dáno...když tak dlouho se nedělo vůbec nic? A přece, dříve než Monika umřela, stala se svědkyní křesťanství a jeho syna Adeodata.

Jak dlouho jsme ochotni čekat na vyslyšení my? Den, měsíc, rok, celý život? A co je pro nás dále ležet jít? Dožít se výsledku svého snažení nebo se modlit s důvěrou, že Bůh přichází ještě tam (nebo právě tam), kde už je vše ztraceno?

Ježíši podporovaný vírou Panny Marie...

5. Šimon (sv. Pavel)

To nebylo samo od sebe – přemýšlením, meditací... To přišlo jako blesk z čistého nebe – když Pavel byla doslova přemožen, oslepen, unesen Boží přítomností – a řekl Bohu „ANO“. Z pronásledovatele se tak stal vášnivý obhájce a evangelizátor. Pavlovi stačil jeden impuls a hořel...

Jak dlouho budeme doutnat a čekat ve víře z donucení, z povinnosti, ze zvyku – než se necháme zapálit Kristovou láskou?

Ježíši přijímající vynucenou pomoc Šimona z Kyrény...

6. Veronika (bl. Matka Tereza)

V každém – i pohozeném, nemocném, zapomenutém, špínou, svrabem a červy prolezlém, chudém, bezmocném, umírajícím, zoufalém a nešťastném člověku – viděla Matka Tereza svého Pána Krista – a tak mu i sloužila. To byla i její adorace. Jako Veronika 20. století dostala dar vidět obraz Krista vtisknutý do tváře i všech bližních, Krista, který byl stále více přítomen i v jejich očích, slovech, skutcích...

Koho vidím ve své sousedce, spolužákově, bezdomovci, opilci, protivníkovi?...

Ježíši obdarovaný i obdarovávající Veroniku...

7. Druhý pád (sv. Tomáš)

Byly to pády 2 nebo jich bylo 20 nebo 2000? My si pamatujeme 2. Poprvé podlehl, když p i zatýkání Krista utekl s ostatními apoštoly, podruhé podlehl, když odmítl uv ěít, že Ježíš žije. Tomáš nakonec uv ěil. Nepat ěil k t ěm blahoslaveným, kdo uv ěili bez vid ění, ale dal nám návod – dal sv ěj strach v Getsemanech i nev ěru ve ve ěe adle – Kristu a on ji prom ěnil v jasné vyznání, které do t ě doby nikdo nepronesl: „Pán m ěj a B ěh m ěj.“

Sta ěí vlastn ě tak málo – uznejme svou slabost a pozv ěme do n ě Krista a stále znova, s pokorou a d ěv rou, že on ji také v nás bude prom ěovat ve svou velikost.

Ježíši padající a znovu povstávající...

8. Pla ěící ženy (sv. Magdaléna)

Bylo to celé jm ění – ten olej, který vylila Ježíšovo na nohy, aby je také svými slzami omyla a vlasy ot ěla. Její plá ě – to není sebelítost – byla zran ěna láskou – skute ěnou láskou. Kolikrát se jí nabízely požitky, peníze a jednou – uvid ěla Krista a poznala, o co p ěšla – o lásku v ěistot ě, jednoduchosti, svobod ě a skute ěné kráse. Její slzy byly slzami up ěímn ěho pokání. Dala celé jm ění v tom oleji, aby zakoupila perlu Kristova království.

Co je nám více líto? Když nás n ěkdo ošid ěí v supermarketu nebo když zh ěšíme? Co by bylo horší katastrofou? P ějít o úspory nebo o milost posv ěcující?... Kde je vaše srdce, tam je i váš poklad...

Ježíši napomínající jeruzal ěmské ženy...

9. T ět ěí pád (sv. Johanka z Arcu)

Už ji cht ěli odvést na popravišt ě, kde ěkala hranice a u n ěí ohe ě. Už se málem dovršilo její odhodlání p ěin ěst svou ob ě za to, o co léta bojovala. A najednou – dostala strach – strašlivý, sžíravý, nep ěkonatelný, strach a vše odvolala – ustoupila... Zatoužila ž ěít, vždy ě m ěla ješt ě celý život p ěd sebou. A tehdy, na dn ě svého zoufalství, si uv ědomila, že k životu vede je jedna cesta, a to – p ěes onu d ěsivou hranici. Vše ostatní by bylo jen živo ění. A tak Panna Orleánská, sv. Jana z Arcu, jde na smrt podruhé a už neustoup ěí...

Nikdo z nás by sám od sebe nevydržel to, co museli podstoupit mu ědn ěci – zvolit rad ě ji smrt, než aby odvolali. Ale ani oni sami od sebe – by toto nevydrželi. Sem musela vej ěít Boží milost a oni se jí dokázali otev ěít – snad ě proto, že v n ěí a s n ěí ž ěili už p ěd t ěm rozhodujícím okamžikem.

Jak já t ě spolupracuji s Boží v ěl ěí, jak ěasto si uv ědomuji Boží blízkost a veden ěí?

Ježíši z posledního a nejbolestn ějšího pádu povstávající...

10. Zbaven šatu (sv. František z Assisi)

Zvláštní scéna. Na assiském náměstí stojí před biskupským palácem plno lidí. František svléká svůj šat a pokládá ho před svého otce. A pak přímo symbolicky se nechá v biskupovlášti zakrýt a obejmout ve své nahotě a chudobě matkou církve. Dobrovolně se zříká slušného majetku, přijímá totální chudobu a vydanost do Božích rukou a zakouší to, čemu říkáme svoboda, nezávislost, volnost Božího dítěte.

Jak my žijeme na tom, co máme /nebo spíše myslíme, že máme/, jak své přebýtky chceme ještě rozmnožit a zvětšit, jak si zakládáme na tom, co jsme a co máme a co znamenáme – nejsme přitom všem upoceným pachotičím smušnější? Stejně jednou před Bohem předstoupíme nazí – takoví, jací jsme sem přišli a dležitě nebude to, co je na nás, ale to, čím, bude plně naše srdce a čím budou obdarováni naši bližní...

Ježíši zbavený šatu ale ne cti...

11. Píbit na kříž (Marta Robinová)

Desítky let byla připoutána na lůžko – nemohla chodit, hýbat se, zrak jí nesloužit, jíst nemohla – kolik dalších omezení musela přijmout Marta Robinová z Francie, která velkou část svého života žila jen ze sv. přijímání – jen z Eucharistie... Stala se znamením – nejen pro 20. století, v němž žila, že i kdybychom byli bezmocní a bezvládní i chudí – Ježíš stáčí... Ve srovnání s ním je všechno bohatství, úcta i zdraví – ničím... A kolik bohatých a slavných se vystředalo u její postele proto, aby nabrali z jejího nevyčerpatelného pramene síly...

N kdy nás musí Pán připoutat k naší neschopnosti a nemožnosti – cokoliv podniknout – abychom konečně pochopili, kdo je v našich situacích rozhodující...

Ježíši všemohoucí i ve své bezmoci na kříži...

12. Smrt na kříži (sv. Pavel Le-Bao-Tinh)

„Toto v zeni je pravým obrazem věčného pekla, ke krutému mučení všeho druhu, k poutání na nohou, železným řetězům a okovům přistupuje nenávisť, tresty, nařčení, sprostá slova..., zlé skutky, zločiny, soužení a zármutek. Avšak Bohem, jenž kdysi vysvobodil 3 mládence z ohnivé pece, je ustaven před mnou... Sám náš Mistr nese celou tíhu kříže a na má bedra klade pouze její pramalou, nepatrnou část. K mému boji jen nepřehlídí, ale sám za mne bojuje, vítězí a celý zápas dokonává“ ...To je část dopisu sv. Pavla Le-Bao-Tinha – vietnamského mučedníka 19. století – napsaný bohoslovcem. Umírá pro víru v Krista – aby s ním mohl žít navždy.

Kéž i nám vyprosí takovou víru, kterou nezničí žádný životní kříž...

Ježíši ukřižovaný...

13. Pieta (*P. Maria*)

Mo e bolesti – v n se jakoby p evt luje srdce ženy, které zabili jediné dít , syna který p išel na sv t tak obdivuhodn a který odešel tak neuv iteln . Jaký to všechno má smysl? emu má lov k ještě v it? Boží moci? Boží síle? Boží kráse? Boží moudrosti? Boží všev doucnosti? Boží všemohoucnosti? emu má ještě lov k v it? Ale Maria má o co se op ít – ím dál víc chápe – co to je Boží láska a tak se nyní mo e bolesti rozplývá v nekone ném oceánu ob tující se Boží lásky...

Jaké hranice má naše víra, naše d v ra v Boha?... Ty hranice neur il On. Ty stanovujeme my – svým otev ením se pro nás tak tajemnému Bohu a p ece – 1000x znova dokazujícím – že i Bohu, který je Láska.

Ježíši v náru í své matky...

14. poh eb (*Sv. Šebestián*)

V životopisech se o n m vypráví, že byl vojenským velitelem a jako takový m l p ístup do žalá e, kde mohl tajn pomáhat uv zn ným k es an m. Ovšem taková v c se d íve nebo pozd ji prozradí a odsouzen k smrti je i on sám. Jeho vlastní vojáci ho mají popravit. Po vykonaném díle ale další k es ané zmu ené, ale ještě žijící, t lo Šebestiána odnesou a vylé í a co je obdivuhodné – on po ase znovu stane p ed svým soudcem, aby vyznal svou víru a je skute n nakonec opravdu zabit.

Šebestián vstal, aby um el s vírou v Ježíše, který byl umu en, a t etího dne nad smrtí zvítil – a m l s ním podíl na život , který nám už nikdo nevezme...

Život nám nepat í – je nám darován, prop j en, sv en a my ho mám prom nit v n co krásného, nového, ístého – tím, že ho dáme k dispozici Bohu. V n m totiž za neme skute n existovat – v n m najdeme sami sebe. V n m nám za ne opravdu pat it.

Ježíši poh bený pro naše znovuzrození...

Sta í vlastn tak málo – uznejme svou slabost a pozv me do ní Krista a stále znova s pokorou.

P. Jan Linhart, spirituál TK Olomouc